

ת"פ 2044/04/15 - מדינת ישראל נגד מייקל גליק, פזית גליק

בית משפט השלום בראשון לציון

13 יולי 2015

ת"פ 2044-04-15 מדינת ישראל נ' גליק ואח'

בקשה מס' 1

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
המאשימה
מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. מייקל גליק 2. פזית גליק

החלטה (בעניין הנאשם 1)

ביום 31/3/15 הוגש כנגד הנאשמים כתב אישום המייחס לנאשם 1 (להלן - "הנאשם") שבעה אישומים שונים בגין עבירות של גניבה, בעת שעבד כדייל בחברת "אל על" והיה נשוי לנאשמת 2 המואשמת אף היא בכתב אישום זה בעבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב.

בדיון שהתקיים ביום 8/6/15 הודיע ב"כ הנאשם כי הגיש בקשה לביטול כתב האישום או לתיקונו משום פגם או פסול. בבקשתו טען כי אין בעובדות אישומים 2,3,4, ו-7 פירוט כיצד ובאיזה אופן גנב הוא לכאורה את הרכוש הגנוב, ולמעשה אין בהם להקים נגדו מעשה עבירה. כמו כן טען כי באשר לאישומים 5 ו-6 לא צוין המשפט ולפיו "במעשיו האמורין לעיל...", הוא משפט אשר נהוג לציין בכתב האישום לאחר תיאור העובדות המהוות את המעשה האסור ולפני הוראת החיקוק המהווה את העבירה על מנת לקשר בין השניים, וכי הוראות החיקוק באישומים 5 ו-6 אינן תואמות את פרשת העובדות הקודמות להן. על כן טען, כי האישומים המתוארים הינם עלומים ואין בכוחו להפריכם, הואיל ולא ברור כלל מפני אילו עובדות עליו להתגונן, וכי מדובר בפגם או פסול המקפח את הגנתו באופן ממשי, המצדיק את ביטולו של כתב האישום או למצער את תיקונו.

בתגובתה הודיעה המאשימה כי מבדיקה שערכה מצאה כי אכן נפל פגם בכתב האישום באופן שאינו שלם בגרסתו הסופית כפי שהוגש, וכי תגיש כתב אישום מתוקן.

כתב אישום מתוקן הוגש.

בתגובה לכך טען הנאשם כי התנהלות המאשימה שערורייתית ועולה כדי רשלנות באופן המנוגד לעקרונות צדק והגינות משפטית, ועל כן עומדת לו הגנה מן הצדק לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן - "החוק"). ב"כ הנאשם הרחיב וטען כי נוסחו של כתב האישום המקורי תמוה וחרגי, באופן שמנע מן הנאשם להתגונן כנגדו, וכי אם הנאשם היה נאלץ ליתן מענה לכתב אישום זה הרי שלא היתה עומדת לו כל אפשרות להוציא חפזו אל האור. על כן טען כי איזון ראוי בין מכלול השיקולים לתחולתה של הגנה מן הצדק מחייבים ביטולו של כתב האישום. בכלל זאת טען כי בעקבות האירועים המתוארים בכתב האישום פוטר הנאשם ממקום עבודתו בבוסת פנים, וכי למעשה מוצה עמו הדין שכן נענש מבחינה כלכלית, מקצועית וחברתית. כמו כן טען כי משפוט הנאשם אין חשש לביטחון הציבור. ב"כ הנאשם אף סבור כי ביטול כתב האישום מוצדק אף משום הרתעת רשות התביעה מהתנהלות

דומה בעתיד, לצורך הבטחת אמון הציבור בבית המשפט ולשמירה על טוהר ההליך המשפטי.

בקשת ב"כ הנאשם לביטולו של כתב האישום הוגשה בתגובה להודעת המאשימה, ועולה ממנה כי ב"כ הנאשם אינו עומד עוד על בקשתו המקורית. עם זאת אידרש לטיעון ההגנה מן הצדק.

כלל ידוע הוא כי טענה להגנה מן הצדק תתקבל רק במקרים חריגים ויוצאי דופן במהותם בהם נוכח בית המשפט כי בנסיבות המקרה שלפניו, וללא קשר לשאלת אשמתו או חפותו של הנאשם, לא ניתן להבטיח לנאשם משפט הוגן או שיש בניהול המשפט משום פגיעה בעקרונות צדק והגינות.

לצורך בחינת קיומה של הצדקה לביטול כתב אישום משום הגנה מן הצדק קבעה הפסיקה בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776, מבחן תלת שלבי. על פי מבחן זה, על בית המשפט לבחון את המקרה שלפניו לפי שלושה שלבים: בשלב הראשון, יש לזהות את הפגם שנפל בהליך בעניינו של הנאשם ואת עצמתו. בשלב השני, יש ליתן את הדעת לנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה, ולבחון האם קיומו של ההליך הפלילי חרף הפגם פוגע פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. בכלל זאת, יש לאזן בין שיקולים שונים לפי משקלם היחסי השונה, לרבות חומרת העבירה המיוחסת לנאשם, עצמת הראיות הלכאוריות או המוכחות, נסיבותיו האישיות של הנאשם, מידת הפגיעה ביכולתו להתגונן ועוד. בשלב השלישי, ובאם שוכנע בית המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון האם לא ניתן לרפא את הפגם באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב האישום.

בחינת נסיבות המקרה דנן, לאור המבחן האמור, מעלה כי לא נפל כל פגם בהתנהלות המאשימה ובהעדר פגם, ממילא לא מתקיים התנאי הבסיסי הראשון לתחולת ההגנה מן הצדק ואין לה על מה שתעמוד. ממילא אף לא נדרשת בחינת המקרה לפי מבחני המשנה הנוספים.

המאשימה הודיעה על תיקון כתב האישום עובר למועד הקראת כתב האישום ומענה הנאשם ולמעשה בתחילת המשפט, ובהתאם לזכות המוקנית לה מכוח סעיף 91 לחוק. בנסיבות אלה, אין לומר כי נפל פגם בהתנהלות המאשימה אשר, מעת שהכירה בטענת הנאשם לפגם בכתב האישום ובטרם שזה נדרש ליתן מענה לאישומים נגדו, פעלה בהתאם לזכות המוקנית לה על פי דין והגישה כתב אישום מתוקן. אף אין לומר כי תיקונו של כתב האישום בנסיבות העניין מהווה מהלך נפסד חריג וחמור מצד המאשימה, כשיטת ב"כ הנאשם.

ברי כי לא נפגעה זכותו של הנאשם למשפט הוגן ותקין ולא קופחה זכותו להליך ראוי. הנאשם לא נדרש להתגונן למול כתב האישום המקורי, וטענתו כי לו אכן היה נדרש ליתן מענה לכתב האישום המקורי הפגום לא יכול היה להתגונן כראוי מפניו וכתוצאה מכך היה נחרץ דינו שלא בצדק, אינה אלא טענה תיאורית שאינה יכולה להישמע.

כעת, משהוגש כתב אישום מתוקן ואין ב"כ הנאשם מעלה כנגדו טענה לפגם, עומדת לנאשם הזכות להתגונן מפניו ללא חשש לקיפוח אותה זכות.

אמנם ראוי כי כתבי אישום יוגשו מלכתחילה בנוסח מלא ובגרסה אחרונה לפי שקול דעתה של המאשימה, אולם יש לזכור כי טענה להגנה מן הצדק לא נועדה להענשת רשות התביעה אלא להגנה על הנאשם. כך שמקום בו התנהלות הנפסדת של המאשימה פוגעת באופן חריף בזכות הנאשם להליך הוגן ואין כל דרך לרפא את הפגם שנוצר עקב התנהלות כאמור, אפשר ותעמוד לנאשם הגנה שתצדיק ביטולו של כתב האישום בשלב המקדמי וקודם שיידרש ליתן עליו מענה.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לתיקון כתב האישום מתייתרת וטענת הנאשם להגנה מן הצדק נדחית על יסוד כל שפורט לעיל.

ההחלטה תישלח לצדדים.

ניתנה היום, כ"ו תמוז תשע"ה, 13 יולי 2015, בהעדר הצדדים.